

Arrest

nr. 94 524 van 2 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van 26 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 11 september 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 september 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van M.M.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Macedonische nationaliteit te bezitten, van Albanese origine te zijn en u zou uw hele leven in het dorp Indjikovo bij Skopje (Macedonië) gewoond hebben. Op 5 september 2011 zou uw oudste zoon F.M. {...} na school niet op zijn gewoonlijke uur thuis komen. Omstreeks 21 uur zou u hem

gaan zoeken. U zou hem buiten voor de deur bewusteloos aantreffen. Zijn neus bloedde en hij zou vier tanden gebroken hebben. U zou hem binnengebracht hebben, waar hij na ongeveer 5 minuutjes terug bij bewustzijn kwam. U zou daarop de politie bellen, die thuis uw verklaring kwam opnemen. Ze beloofden u de zaak verder te zullen onderzoeken en u op de hoogte te houden. Diezelfde avond zou u ook nog met uw zoon naar de dokter van wacht gaan voor de eerste zorgen. U zou daarna nog 3 tot 4 keer bij de politie langsgaan om u te informeren, maar ze zouden u steeds weggestuurd hebben met de boodschap dat het onderzoek nog liep en ze u dan zelf zouden contacteren. Sinds die dag zou uw zoon niet meer dezelfde geweest zijn: angstgevoelens, onzekerheid, angst om te sterven of gek te worden, een zeer veranderlijk humeur en nervositeit die zich soms uit in agressie zijn een aantal symptomen. F.M. {...} zou daarop door de huisarts doorverwezen zijn naar verschillende specialisten. Uit deze onderzoeken zou gebleken zijn dat hij fysisch volkomen gezond is, maar dat hij een neuropsychologisch probleem heeft. Op consultatie bij de neuro-psychiater in het staatsziekenhuis van Skopje zou u echter de indruk gehad hebben dat de specialist u niet wilde helpen omwille van jullie Albanese etnie: hij zou F.M. {...} amper 15 minuten onderzocht hebben en zijn conclusie luidde dat hij gek was en naar het gekkenhuis van Skopje moest gaan. U zou daarop, in maart 2012, hulp zoeken bij een privé neuro-psychiater in Skopje. Deze specialist, dokter J. {...} zou uw zoon tot in september 2012 behandelen en stelde bij F.M. {...} de diagnose borderline. F.M. {...} moest maandelijks op gesprek komen bij hem en kreeg medicatie voorgeschreven. Aangezien uw zoon in september, na 6 maanden behandeling, geen echte beterschap vertoonde, vroeg u dokter J. {...} om een attest met vermelding van de diagnose om naar een andere arts te kunnen gaan. Omdat u opgevangen had dat men F.M. {...} in België zou kunnen genezen, zou u op 8 september 2012 samen met uw vrouw N.M. {...} (O.V. xxxxxxxx), uw meerderjarige zoon F.M. {...} (O.V. xxxxxxxx) en uw twee minderjarige kinderen Macedonië verlaten. U zou op legale wijze naar België reizen, waar u op 9 september 2012 toe zou komen. Op 11 september 2012 vroegen u, uw vrouw en uw oudste zoon hier asiel aan. U geeft bovendien aan niet naar Macedonië terug te kunnen keren uit vrees dat één van uw andere kinderen hetzelfde als F.M. {...} zou kunnen overkomen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw identiteitskaart; de identiteitskaart van uw vrouw; de identiteitskaart van F.M. {...}; uw rijbewijs; uw huwelijksakte; uw paspoort; de paspoorten van uw vrouw en 3 kinderen; een Macedonisch medisch attest (dd. 06/09/2012); het visitekaartje van de behandelende neuro-psychiater van F.M. {...} in Macedonië.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij Koninklijk Besluit van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Volgens uw verklaringen verliet u Macedonië op de eerste plaats in de hoop dat men F.M. {...} in België zou kunnen genezen (CGVS 5-6). Dit houdt echter geen enkel verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U stelde verder dat uw zoon in Macedonië niet goed behandeld zou zijn geweest door een etnisch Macedonische neuro-psychiater in het staatsziekenhuis van Skopje omwille van zijn etnische origine (CGVS, 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie zich in uw dossier bevindt, blijkt echter duidelijk dat etnische Albanezen dezelfde rechten hebben in hun toegang tot de gezondheidszorg als Slavische Macedoniërs. Etnische Albanezen kunnen zich bovendien steeds tot een Albanese dokter richten. Zo bestaat er een organisatie van Albanese dokters in Macedonië, de Shogata e Mjekëve Shqiptarë të Maqedonisë. De algemene ziekenhuizen van Kumanovo en Gostivar worden tevens geleid door etnische Albanezen, evenals de gezondheidshuizen van onder meer Tetovo, Kicevo, Debar en Gostivar. Er is dan ook geen

enkel gegeven voorhanden dat etnische Albanezen discriminatie zouden ondervinden in hun toegang tot de gezondheidszorg. In geval van discriminatie bestaat er in Macedonië trouwens de mogelijkheid om zich tot het ziekenhuis of de ombudsdienst in het ziekenhuis te richten. Van deze laatste bevestigde u immers zelf dat ze bestond, maar omwille van de duur van de procedure en omdat u zich de vraag stelde of het wel iets zou opleveren (CGVS, 8) zou u nagelaten hebben om hier beroep op te doen, hetgeen echter niet als afdoende uitleg beschouwd kan worden voor uw nalaten. U maakt gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat F.M. {...} om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen afdoende medische behandeling kreeg/kan krijgen in Macedonië. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Daarnaast zouden zowel u als uw vrouw vrezen dat uw andere kinderen hetzelfde zou kunnen overkomen, waarbij u verwijst naar de vermeende aanval door Macedoniërs op 5 september 2012 die aan de basis zou liggen van uw zoon zijn huidige psychische problemen (CGVS, 10 en CGVS N.M. {...}, 6). In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat niemand in feite weet wat uw zoon die avond precies overkomen is (CGVS, 6 en CGVS N.M. {...}, 6). U baseert zich voor uw vermoeden louter op de algemene gespannen relatie tussen Albanese en etnische Macedoniërs in het land, waarvoor u verwijst naar televisieberichten hierover (CGVS, 10). Verder zou uw zoon ook verschillende keren verbaal beledigd zijn door etnische Macedoniërs, al zou hij nooit eerder fysisch aangevallen zijn (CGVS, 6). Er dient dan ook opgemerkt te worden dat de door u en uw vrouw aangehaalde oorzaak van F.M. {...}'s psychische problemen louter een vermoeden betreft dat op geen enkel objectief feit gestoeld blijkt. Uw verklaring en bijgevolg uw vrees stoken bovendien niet met de vaststelling dat uw twee broers en hun 2 gezinnen op datzelfde adres in Macedonië achtergebleven zijn en ook uw vrouw geeft aan dat haar achtergebleven familie in Macedonië geen problemen kent (CGVS N. {...}, 7). De ernst van uw persoonlijke vrees in dit verband wordt dan ook in ernstige mate verder ondergraven, doordat ze in het geheel niet gestoeld blijkt op concrete elementen. Wat er ook van zij, zelfs indien een aanval de oorzaak zou zijn van F.M. {...}'s psychische problemen, waarvoor er evenwel geen enkele indicatie is, dan nog dient opgemerkt te worden dat er in dergelijke gevallen de mogelijkheid is op bescherming in Macedonië. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er in Macedonië geen systematische op Albanezen betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. Bovendien garanderen de Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, zoals in uw geval aangezien u aanklaagt dat de Macedonische politie tot op heden uw klacht niet serieus zou nemen (CGVS, 6 en 7), dan bestaan er in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. De identiteit en nationaliteit van u en uw familieleden wordt hier niet betwist. Het medisch attest en visitekaartje van de behandelende specialist staven de psychische toestand van uw zoon F.M. {...}, hetgeen evenmin in twijfel getrokken wordt. Ze zijn echter niet van dien aard dat ze de genomen beslissing kunnen wijzigen. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw vrouw en zoon eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van N.M. {...}:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Macedonische nationaliteit te bezitten, van Albanese origine te zijn en u zou sinds uw huwelijk in het dorp Indjikovo bij Skopje (Macedonië) gewoond hebben. Op 8 september 2012 zou u samen met uw man M.M. {...} (O.V. xxxxxxxx), uw meerderjarige zoon F.M. {...} (O.V. xxxxxxxx) en uw twee minderjarige kinderen Macedonië verlaten. Op 9 september 2012 zou u in België toekomen, waar u op 11 september 2012 asiel aanvraag. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald. (Het medische probleem van uw zoon F. {...} en de vrees voor de veiligheid van uw andere kinderen.) Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw identiteitskaart; de identiteitskaart van uw man; de identiteitskaart van F. {...}; het rijbewijs van uw man; uw huwelijksakte; uw paspoort; de paspoorten van uw man en 3 kinderen; een Macedonisch medisch attest (dd. 06/09/2012); het visitekaartje van de behandelende neuro-psychiater van F.M. {...} in Macedonië.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

(...)

(Motivering eerste bestreden beslissing)

(...)

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

De derde bestreden beslissing ten aanzien van F.M. {...}:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Macedonische nationaliteit te bezitten, van Albanese origine te zijn en u zou uw hele leven in het dorp Indjikovo bij Skopje (Macedonië) gewoond hebben. Op 8 september 2012 zou u samen met uw vader M.M. {...} (O.V. xxxxxxxx), uw moeder N.M. {...} (O.V. xxxxxxxx) en uw minderjarige broer en zus Macedonië op legale wijze verlaten hebben. Op 9 september 2012 zou u in België toegekomen zijn, waar u op 11 september 2012 asiel aanvraag. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald. (Op zoek naar een oplossing voor uw psychische probleem.) Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw identiteitskaart; de identiteitskaarten van uw ouders; het rijbewijs van uw vader; de huwelijksakte van uw ouders; uw paspoort; de paspoorten van uw ouders, broer en zus; een Macedonisch medisch attest op uw naam (dd. 06/09/2012); het visitekaartje van uw behandelende neuro-psychiater in Macedonië.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die terzake door uw vader werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

(...)

(Motivering eerste bestreden beslissing)

(...)

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

2.2. De verwerende partij werd op 5 november 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 13 november 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 51 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus en van *“de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*.

Verzoekers betogen het volgende:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken drie beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag tegen mijn verzoekers gewezen heeft;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissing neming gerespecteerd dient te worden;

Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe manier gemotiveerd wordt;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt;

Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond;

Dat de bestreden beslissingen inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoekers ;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève voorziet:

“Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst; religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kón maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land...”

Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren;

Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen;

Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn.

Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is;

Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren;

Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit betreffen;

Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien;

Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft:

Een groep personen die een karakteristiek gemeen hebben, die anders is dan het risico vervolgd te worden of die als een groep door de samenleving waargenomen worden. Deze karakteristiek zal meestal aangeboren, onveranderlijk of ook fundamenteel zijn voor de identiteit, het geweten of het uitoefenen van de menselijke rechten." (vrij vertaald)

Dat het in casu uit het verhoor zelf van de verzoekers blijkt dat zij aan alle voorwaarden voldoen om zich de hoedanigheid van vluchtelingen te doen toekennen;

Dat de tegenpartij toch van mening is dat de door de verzoekers aangehaalde vrees niet van aard is om tot een het bestaan noch van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie d.d. 28 juli 1951 te concluderen, noch van een werkelijk risico ernstige schade zoals die hierboven omschreven worden;

Dat deze interpretatie van de Vluchtelingenconventie niet juist is;

Overwegende, inderdaad, dat de tegenpartij de toestand die nu in Macedonië heerst zeer goed kent;

Dat er vele Albanezen zijn die verklaren dat zij in Macedonië de slachtoffers zijn van discriminaties om reden van hun etnische afkomst;

Dat de verzoekers in deze zin de discriminaties waarvan zij de slachtoffers waren verhaalden;

Dat deze discriminatie, in casu, meerbepaald uit het gebrek aan toegang tot medische zorgen van goede kwaliteit blijkt;

Dat niemand het kan betwisten dat dergelijke discriminaties om reden van de etnische afkomst in het toepassingskader van de Vluchtelingenconventie d.d. 1951 vallen;

Dat, als wij met al die elementen rekening houden, de vrees van de verzoekers om aan discriminaties om reden van hun Albanese afkomst te lijden gegronnd blijkt;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat hun identiteit en hun afkomst door de tegenpartij absoluut niet betwist worden;

Dat men de verzoekers, precies om reden van de discriminatie waarvan zij de slachtoffer waren, het niet kan verwijten dat zij het principe van de subsidiariteit van de internationale bescherming niet respecteerden, zoals de tegenpartij het doet;

Overwegende dat het in fine vermeld dient te worden dat geen tegenstrijdigheid gevonden werd in het asielverhaal van de verzoekers, die hun aanvragen tot erkenning van de hoedanigheid van vluchtelingen voegen;

Dat het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden tussen de verschillende verhoren vertoont;

Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitspreekt:

Tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker kunnen de Commissaris-Generaal laten menen dat de aanvraag duidelijk ongegrond is voor zoverre die tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de asielzoeker ontegensprekelijk aantasten. " (vrij vertaald van R.D.E. nr. 95, blz. 552 en volgende);

Dat er dus geloofwaardigheid aan het verhaal van de verzoekers gehecht dient te worden;

Dat de tegenpartij hen dus de hoedanigheid van vluchtelingen zou moeten toestaan;

3. Overwegende uiteindelijk dat, indien Uw gerecht zou moeten beschouwen dat de verzoekers niet van de vluchtelingenstatus moeten genieten, U hen op zijn minste de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toekennen, zoals dit bepaald wordt in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dit artikel bepaalt inderdaad wat volgt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter; en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijnland van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. "

Dat de volgende als ernstige schade beschouwd kunnen worden: doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zowel als ernstige bedreiging van het leven of de persoon

van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat de wet ook bepaalt dat ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door de Staat, partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren inclusief internationale organisaties, de voorziene bescherming niet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Dat er dient vastgesteld te worden dat de tegenpartij in dit opzicht, haar standpunt niet uitlegt als ze beweert dat de verzoekers niet aan de voorwaarden voldoen om zich de subsidiaire beschermingsstatus te zien toekennen;

Dat het op basis van bovenvermelde elementen onbetwistbaar is dat de situatie van de verzoekers het voorwerp niet heeft gemaakt van een ernstig onderzoek door de tegenpartij”

3.2. Na een uitgebreide uiteenzetting over de definitie van vluchteling in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, stellen verzoekers in essentie het slachtoffer geweest te zijn van discriminatie omwille van hun etnische afkomst. Deze discriminatie manifesteerde zich door het gebrek aan toegang tot medische zorgen van goede kwaliteit. Volgens de verzoekende partijen werd dit verkeerd beoordeeld door de verwerende partij. Verzoekende partijen voeren aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.3. Aangaande het gebrek aan toegang tot medische zorgen motiveert de bestreden beslissing: *“U stelde verder dat uw zoon in Macedonië niet goed behandeld zou zijn geweest door een etnisch Macedonische neuro-psychiater in het staatsziekenhuis van Skopje omwille van zijn etnische origine (CGVS, 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie zich in uw dossier bevindt, blijkt echter duidelijk dat etnische Albanezen dezelfde rechten hebben in hun toegang tot de gezondheidszorg als Slavische Macedoniërs. Etnische Albanezen kunnen zich bovendien steeds tot een Albanese dokter richten. Zo bestaat er een organisatie van Albanese dokters in Macedonië, de Shoqata e Mjekëve Shqiptarë të Maqedonisë. De algemene ziekenhuizen van Kumanovo en Gostivar worden tevens geleid door etnische Albanezen, evenals de gezondheidshuizen van onder meer Tetovo, Kicevo, Debar en Gostivar. Er is dan ook geen enkel gegeven voorhanden dat etnische Albanezen discriminatie zouden ondervinden in hun toegang tot de gezondheidszorg.”*

De door de verwerende partij neergelegde administratieve dossiers bevatten evenwel geen dergelijke informatie. Uit de argumentatie van verzoekers blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben van de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de commissaris-generaal uit de inlichtingen waarover hij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de commissaris-generaal deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71 867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissingen zich op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van 26 september 2012 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend en dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER